



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рев2 2337/2018**  
**08.05.2019. године**  
**Београд**

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Миловановић, адвокат у ..., против туженог ББ из ..., кога заступа Слободан Дамњановић, адвокат у ..., канцеларија у ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, уплате доприноса и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж1 3565/17 од 26.04.2018. године, у седници већа 08.05.2019. године, донео је

**РЕШЕЊЕ**

**УКИДА СЕ** пресуда Апелационог суда у Београду број Гж1 3565/17 од 26.04.2018. године и пресуда Првог основног суда у Београду број П1 1810/11 од 16.05.2017. године у ставовима првом, другом, трећем, четвртном и шестом изреке, исправљена решењем П1 1810/11 од 03.07.2017. године, и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење у укинutom делу.

**Образложење**

Први основни суд у Београду је пресудом број П1 1810/11 од 16.05.2017. године, исправљеном решењем П1 1810/11 од 03.07.2017. године, усвојио тужбени захтев тужиоца, па је поништио решење туженог од 14.01.2011. године под бројем ../../.. којим је тужиоцу отказан уговор о раду. Другим ставом изреке је обавезан тужени да тужиоца врати на рад у року од осам дана. Трећим ставом изреке је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете због изгубљених зарада у периоду од 14.01.2011. године до 30.11.2016. године плати укупан износ од 5.073.934,13 динара, са законском затезном каматом исказаном по месецима на сваки појединачни месечни износ ближе означен у изреци. Четвртим ставом изреке је обавезан тужени да на име тужиоца на износе изгубљене зараде из трећег става изреке у корист Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Филијала ..., плати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, доприносе за обавезно здравствено осигурање и за случај незапослености Националној служби за запошљавање. Петим ставом изреке је одбијен тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на име јубиларне награде плати износ од 226.431,93 динара са законском затезном каматом почев од 13.04.2012. године и шестим ставом изреке је обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати укупан износ од 530.165,00 динара, све у року од осам дана.

Апелациони суд у Београду је пресудом број Гж1 3565/17 од 26.04.2018. године одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду првостепеног суда у ставу првом, другом, трећем, четвртном и шестом изреке која је исправљена решењем од 03.07.2017. године. Одбио је као неоснован захтев туженог за накнаду парничних трошкова насталих у другостепеном поступку.

Против правноснажне пресуде другостепеног суда благовремену ревизију је изјавио тужени због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о ревизији туженог на основу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/2011 и 55/2014), јер је тужба у овој парници поднета 11.04.2011. године, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија туженог основана.

Из утврђеног чињеничног стања произилази да је тужилац био у радном односу код туженог почев од 1982. године, да је најпре обављао послове портира, а након тога референта службе обезбеђења и да је тужени донео оспорено решење 14.01.2011. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду због учињене повреде радне обавезе из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду. Тужиоцу је стављено на терет да није обишао објекте послодавца и то 20.08.2010. године, 17.09.2010. године, 23.10.2010. године, 31.10.2010. године и 28.11.2010. године, са ближе означеним временом и конкретним местом-просторија послодавца и што је 20.08.2010. године, 17.09.2010. године, 25.09.2010. године, 23.10.2010. године, 31.10.2010. године и 28.11.2010. године из пословног објекта послодавца на другом спрату из просторије предвиђене за чување предмета послодавца намењених за репрезентацију, неовлашћено без одобрења и без знања надлежног руководиоца, износио предмете намењене за репрезентацију, ради прибављања имовинске користи, чиме је учинио повреду радне обавезе. Тужени је тужиоцу доставио упозорење 30.12.2010. године које није потписао директор туженог, већ заменик директора ВВ, а решење о отказу уговора о раду је потписао директор туженог.

На основу овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да решење о отказу уговора о раду није законито зато што упозорење на разлоге за отказ уговора о раду од 30.12.2010. године није потписао директор туженог већ његов заменик без писменог овлашћења директора.

Основано се у ревизији наводи да су нижестепени судови погрешно применили материјално право.

Врховни касациони суд оцењује да се одредба члана 192. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/2005, 61/2005, 54/09, 32/13) не односи на упозорење (члан 180. став 1. и 2.), јер упозорење није акт којим се одлучује о правима и обавезама и одговорностима запослених, већ је то решење о отказу уговора о раду, а које је потписао директор.

Пошавши од погрешне примене материјалног права да је решење о отказу уговора о раду незаконито јер је упозорење потписао заменик директора без писменог овлашћења директора, нижестепени судови се нису бавили оценом законитости решења о отказу уговора о раду са аспекта да ли је тужилац одговоран за повреде радне обавезе и дисциплине које су му стављене на терет, због чега је чињенично стање остало неутврђено, које ће пропусте отклонити у наставку поступка.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је укинуо нижестепене пресуде на основу члана 416. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија  
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић